

Sygnatura akt VI Ka 628/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **16 października 2019** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący sędzia Kazimierz Cieslikowski

Protokolant Aleksandra Pawłowska

po rozpoznaniu w dniu 4 października 2019 r.

przy udziale Mariusza Adamioka Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Z.

sprawy **D. Ś.** ur. (...) w Z.

syna J. i E.

oskarżonego z art. 289 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżyciela publicznego i oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze

z dnia 13 maja 2019 r. sygnatura akt II K 1856/18

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk i art. 632 pkt 1 kpk

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- uniewinnia oskarżonego od popełnienia czynu opisanego w punkcie 2 wyroku,

- uchyla rozstrzygnięcie o środku kompensacyjnym z punktu 3;

2. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. K. kwotę 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych i sześćdziesiąt groszy) obejmującą kwotę 96,60 zł (dziewięćdziesiąt sześć złotych i sześćdziesiąt groszy) podatku VAT, tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

4. kosztami procesu w sprawie obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 628/18

UZASADNIENIE

D. Ś. prokurator postawił zarzut popełnienia przestępstwa z art. 289 § 2 kk w związku z art. 64 § 1 kk. Wyrokiem z dnia 13 maja 2019 roku w sprawie o sygn. akt II K 1856/18 Sąd Rejonowy w Zabrze umorzył postępowanie wobec oskarżonego wobec oskarżonego D. Ś. o czyn z art. 127 § 1 kw na podstawie art. 5 § 1 punkt 9 kpw. Uznał tegoż oskarżonego D. Ś. za winnego występku z art. 288 § 1 kk w związku z art. 64 § 1 kk i skazał go za ten czyn na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Na mocy art. 46 § 1 kk zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody poprzez

zapłatę na rzecz pokrzywdzonego R. J. kwoty 1829,96 zł. Zwolnił też Sąd oskarżonego z obowiązku zapłaty kosztów sądowych, obciążając nimi Skarb Państwa.

Od powyższego wyroku Sądu Rejonowego wpłynęły dwie apelacje.

Oskarżony w swojej osobistej apelacji stwierdził, że nie zgadza się z wyrokiem, że został ukarany wyrokiem bezwzględnym z recydywy choć ostatnie przestępstwo z art. 288 § 1 popełnił w 2012 roku, a na dodatek miał kolizję autem szefa i szef domagał się jedynie obowiązku naprawienia szkody.

Prokurator zaskarżył wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego i postawił rozstrzygnięciu zarzut obrazy przepisów postępowania, a to art. 12 § 1 kpk polegającą na uznaniu za skuteczne oświadczenia pokrzywdzonego o braku wniosku o ściganie w odniesieniu do czynu a art. 127 § 1 kw przy równoczesnym przyjęciu wniosku o ściganie o czyn z art. 288 § 1 kk, w sytuacji gdy przypisany oskarżonemu czyn powinien zostać kwalifikowany kumulatywnie jako idealny zbieg przestępstwa z art. 288 § 1 kk z wykroczeniem przewidzianym w art. 127 § 1 kw.

Wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uznanie oskarżonego za winnego czynu z art. 288 § 1 kk i art. 127 § 1 kw w związku z art. 10 § 1 kw oraz utrzymanie w pozostałej części zaskarżonego wyroku w mocy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Apelacja prokuratora jest całkowicie bezzasadna. Stanowisko prokuratora wynika z błędnej interpretacji art. 10 § 1 kw. Wbrew zaprezentowanemu stanowisku prokuratora przy idealnym zbiegu przestępstwa i wykroczenia skazuje się osobno za przestępstwo a osobno za wykroczenie. Pozostały fragment art. 10 § 1 kw dotyczy wykonywania kar i środków karnych orzeczonych osobno za przestępstwo a osobno za wykroczenie. Nie można zakwalifikować czynu tak jak domagał się w apelacji prokurator.

Przypomnieć trzeba, że prokurator postawił oskarżonemu zarzut jedynie popełnienia przestępstwa z art. 289 § 2 kk w związku z art. 64 § 1 kk. Czyn ten miał polegać na zaborze w celu krótkotrwałego użycia pojazdu stanowiącego własność R. J. i następcze porzucenie pojazdu w stanie uszkodzonym. Zatem czyn oskarżonego wedle aktu oskarżenia obejmował więcej niż jeden czyn w znaczeniu ontologicznym. To tylko przepis ustawy powodował, że zabór pojazdu w określonym celu, jego bezprawne użytkowanie i pozostawienie (porzucenie) w stanie uszkodzonym stanowi jeden czyn zabroniony, zagrożony karą. Skoro jednak Sąd I instancji ustalił, że pokrzywdzony udostępnił oskarżonemu pojazd w celu przewiezienia jakichś przedmiotów z miejsca parkowania pojazdu do miejsca zamieszkania oskarżonego i nie ma mowy o zaborze pojazdu w rozumieniu art. 289 kk to zachowanie oskarżonego istotnie nie mogło stanowić przestępstwa z art. 289 § 2 kk. Doszedł Sąd I instancji do słusznego przekonania, że zachowanie oskarżonego należy rozpatrywać na płaszczyźnie art. 127 § 1 kw czyli samowolnego używania cudzej rzeczy ruchomej. Uznał też, że można rozważać zachowanie oskarżonego w odniesieniu do szkód powstałych w pojeździe jako umyślnego uszkodzenia pojazdu R. J.. Trzeba też stwierdzić, że prokurator w istocie ustaleń Sądu I instancji nie kwestionował. Domagał się jedynie kumulatywnej kwalifikacji przestępstwa i wykroczenia, co jak wyżej wskazał Sąd Okręgowy jest stanowiskiem błędnym. Przestępstwo z art. 288 § 1 kk jest przestępstwem wnioskowym, a więc jego ściganie następuje na wniosek pokrzywdzonego (art. 288 § 4 kk). Wykroczenie z art. 127 § 1 kw jest ścigane na żądanie pokrzywdzonego (art. 127 § 2 kw). O istnieniu tych uprawnień procesowych Sąd I instancji prawidłowo pouczył pokrzywdzonego uzyskując od niego określone oświadczenia co do ścigania oskarżonego (k.151). Nie ma powodów do kwestionowania prawidłowości pouczenia ani też treści oświadczeń woli pokrzywdzonego. Z tych względów prawidłowe jest orzeczenie z punktu 1 wyroku. Skoro bowiem pokrzywdzony nie żądał ścigania oskarżonego za czyn polegający na samowolnym używaniu cudzej rzeczy ruchomej to obowiązkiem Sądu było umorzenie postępowania w tym zakresie. Nieco inaczej ma się rzecz z punktem 2 wyroku, którym Sąd I instancji skazał oskarżonego za przestępstwo polegające na uszkodzeniu cudzej rzeczy ruchomej. Sąd I instancji w uzasadnieniu jest w zakresie przestępstwa art. 288 § 1 kk niezwykle lakoniczny. Umknęło uwadze Sadu I instancji to, że czyn z art. 288 § 1 kk to przestępstwo umyślne. Oznacza to, że przestępstwo takie można popełnić albo w zamiarze bezpośrednim (sprawca chce uszkodzenia lub zniszczenia mienia) albo w zamiarze ewentualnym (sprawca przewiduje zniszczenie lub uszkodzenie mienia i godzi się na to). Z ustaleń poczynionych przez Sąd I instancji nie wynika aby oskarżony chciał albo tylko się godził na uszkodzenie pojazdu

swojego pracodawcy. Z ustaleń tych wynika, że oskarżony pojechał do miejsca zamieszkania, gdzie rozładował węgiel i wykonał prace remontowe, a następnie pojechał do sklepu znajdującego się nieopodal, tam wykonując manewr cofania uderzył w gzyms budynku uszkadzając elewację budynku i roletę okna zakładu fryzjerskiego, a także pojazd stanowiący własność pokrzywdzonego. Trudno z tego wysnuć wniosek, że D. Ś. godził się na uszkodzenie pojazdu swojego pracodawcy. Tak też ujmuje to oskarżony w apelacji „miałem kolizje autem szefa”. Również z wyjaśnień oskarżonego nie sposób wyciągnąć wniosku o winie oskarżonego, choćby w zamiarze ewentualnym.

Dlatego Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok i uniewinnił oskarżonego od czynu opisanego w punkcie 2 wyroku. Uchylił także orzeczenie o obowiązku naprawienia szkody gdyż odpadła przesłanka orzeczenia takiego obowiązku. W pozostałym zakresie Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy, obciążając kosztami procesu Skarb Państwa.